

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg udtalelse om a) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område

(COM(2018) 378 final — 2018/203 (COD))

og om b) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (»forkyndelse af dokumenter«)

(COM(2018) 379 final — 2018/204 (COD))

(2019/C 62/09)

Ordfører: **Bernardo HERNÁNDEZ BATALLER**

Anmodning om udtalelse	a) Europa-Parlamentet, 10.9.2018 b) Europa-Parlamentet, 10.9.2018
Retsgrundlag	Artikel 304 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde
Kompetence	Sektionen for Det Indre Marked, Produktion og Forbrug
Vedtaget i sektionen	2.10.2018
Vedtaget på plenarforsamlingen	17.10.2018
Plenarforsamling nr.	538
Resultat af afstemningen (for/imod/hverken for eller imod)	184/0/9

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1. EØSU noterer sig Kommissionens forslag til ændring af forordningen om bevisoptagelse og forordningen om forkyndelse af dokumenter.

1.2. EØSU opfordrer Kommissionen til at tage højde for nærværende bemærkninger til forslaget, navnlig punkt 5.2, 5.3, 5.4, 5.5, 5.9, 5.10, 6.3, 6.4. og 6.6, eftersom frihedsrettighederne på det indre marked ikke kan udnyttes fuldt ud uden et egentligt retsområde.

2. Baggrund

2.1. Med henblik på at skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i Den Europæiske Union (EU) fastlægges i artikel 81 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde grundlaget for at udvikle det såkaldte »civilretlige samarbejde« med grænseoverskridende virkninger ved at give EU beføjelser til at vedtage foranstaltninger vedrørende indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser.

2.2. Når det er nødvendigt for det indre markeds funktion, fastsættes det ved bestemmelsen, at der vedtages foranstaltninger til sikring af gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne af retslige og udenretslige afgørelser, fuldbyrdelse heraf samt samarbejde om bevisoptagelse.

2.3. Med henblik på at fastsætte bestemmelser om retslig bistand mellem medlemsstaterne erstattede EU de systemer, der var indeholdt i Haagerkonventionerne, med følgende retsakter:

2.3.1. Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001⁽¹⁾ om samarbejde mellem medlemsstaternes retter om bevisoptagelse på det civil- og handelsretlige område, der blev godkendt på Forbundsrepublikken Tysklands initiativ (i det følgende »forordningen om bevisoptagelse«), og som finder anvendelse i alle medlemsstater undtagen Danmark.

2.3.2. Ved denne forordning blev der indført et fælles EU-system til direkte og hurtig fremsendelse og udførelse af anmodninger om bevisoptagelse mellem retterne, og der blev fastsat præcise regler for sådanne anmodningers form og indhold. Der blev desuden indført et system med direkte bilaterale kontakter mellem retterne som erstatning for det tidligere system, hvor anmodninger blev sendt fra en ret i en medlemsstat til den centrale myndighed i den anden medlemsstat.

2.3.3. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007⁽²⁾ om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (i det følgende »forordningen om forkyndelse af dokumenter«), som finder anvendelse i alle medlemsstater⁽³⁾.

2.3.4. Denne forordning finder anvendelse i civile og kommercielle sager, hvor et retsligt eller udenretsligt dokument skal sendes fra en medlemsstat til en anden for at blive forkyndt dér. Den omfatter imidlertid ikke spørgsmål vedrørende skat, told eller administrative anliggender eller statens ansvar for handlinger og undladelser under udøvelse af statsmagt (*acta jure imperii*).

2.4. EØSU har altid været tilhænger af at skabe et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed i EU, hvilket bl.a. omfatter at træffe de foranstaltninger inden for det retlige samarbejde og civilretlige anliggender, der er nødvendige for, at borgere og virksomheder ikke forhindres i eller afskrækkes fra at udøve deres rettigheder på grund af medlemsstaternes retssystemers uforenelighed eller kompleksitet.

2.5. Under alle omstændigheder er det med henblik på at skabe et europæisk retligt område afgørende at forbedre samarbejdet mellem retterne og dermed forenkle og fremskynde procedurerne for at undgå fejl og forsinkelser.

3. Kommissionens forslag

3.1. Kommissionens forslag har til formål at ændre forordningen om bevisoptagelse og forordningen om forkyndelse af dokumenter.

3.2. Forslaget om ændring af forordningen om bevisoptagelse

3.2.1. Forslaget har til formål at forbedre funktionen af området med frihed, sikkerhed og retfærdighed og det indre marked ved at gøre den grænseoverskridende bevisoptagelse bedre og hurtigere.

3.2.2. Det sigter mod at tilpasse forordningen til den tekniske udvikling ved at udnytte fordelene ved digitalisering og gøre det obligatorisk, at kommunikation og dokumentudveksling som standard sker ad elektronisk vej, og at data og personoplysninger beskyttes, uden at dette forringer parternes processuelle rettigheder. Med henblik herpå bør systemet have en decentraliseret struktur, der muliggør direkte kommunikation mellem slutbrugerne.

3.2.3. Forslaget tilskynder til brug af moderne metoder såsom videokonferencer til bevisoptagelse, i tilfælde hvor personen der skal afgive forklaring befinder sig i en anden medlemsstat. Det skal sikre en bedre, hyppigere og hurtigere brug af direkte bevisoptagelse i forbindelse med afhøring af et vidne, en sagkyndig eller en part, som har bopæl i en anden medlemsstat.

3.2.4. Med forslaget fjernes de retlige hindringer for accept af elektronisk (digital) dokumentation. Forslaget sikrer gensidig anerkendelse af elektronisk bevismateriale. Det reducerer den administrative byrde for borgere og virksomheder og begrænser de tilfælde, hvor elektronisk bevismateriale afvises.

3.2.5. Forslaget skal løse problemet med de forskellige fortolkninger af begrebet »ret«, som i øjeblikket ikke er defineret i forordningen om bevisoptagelse. Forslaget skal således fjerne enhver tvivl om betydningen.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1206/2001 af 28. maj 2001 (EFT L 174 af 27.6.2001, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324 af 10.12.2006, s. 79).

⁽³⁾ I medfør af den såkaldte »parallelaftale« med Danmark (EUT L 300 af 17.11.2005, s. 55). Det Forenede Kongerige og Irland gav i overensstemmelse med artikel 3 i protokol nr. 21 til traktaten meddelelse om deres ønske om at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af begge forordninger.

3.2.6. Forslaget er i overensstemmelse med andre EU-instrumenter inden for civilretligt samarbejde og udgør ikke en hindring for den udveksling af oplysninger, som myndighederne kan gennemføre, når det gælder anerkendelse og fuldbyrdelse i ægteskabsager og sager vedrørende forældreansvar⁽⁴⁾ og underholdspligt⁽⁵⁾, selv når disse oplysninger har beviskraft. Den anmodende myndighed frit kan således vælge den bedst egnede metode.

3.2.7. Forslaget fastsætter bestemmelser om, at diplomatiske eller konsulære repræsentanter for en medlemsstat kan optage bevis på en anden medlemsstats område og inden for det område, hvor de udøver deres funktioner, uden at dette kræver en forudgående anmodning til det centrale organ eller den kompetente myndighed i den pågældende medlemsstat.

3.2.8. Med henblik på at sikre gensidig anerkendelse af digitalt bevismateriale bør sådant materiale, der tilvejebringes i en medlemsstat i overensstemmelse med dennes lovgivning, ikke nægtes anerkendelse som bevismateriale i andre medlemsstater alene på grund af materialets digitale karakter.

3.2.9. For så vidt angår indføring af ændringer i standardformularerne i bilagene eller ajourføring heraf er beføjelsen delegeret til Kommissionen i medfør af artikel 290 i TEUF.

3.3. Forordningen om forkyndelse af dokumenter

3.3.1. Forordningen fokuserer primært på at fastsætte ensartede regler for fremsendelse af dokumenter fra en medlemsstat til en anden med henblik på at forkynde disse dokumenter i den pågældende medlemsstat. I den henseende har erfaringen med anvendelsen af den nuværende forordning og den retspraksis, der er fastlagt på området af Den Europæiske Unions Domstol (Domstolen), været særlig nyttig.

3.3.1.1. Forordningens anvendelsesområde ændres, men den nuværende formulering af bestemmelsen om udenretslige dokumenter videreføres. Til gengæld finder forordningen for så vidt angår retslige dokumenter anvendelse i alle situationer, hvor adressaten har bopæl i en anden medlemsstat.

3.3.1.2. Denne nye ordning, som alle tilfælde af forkyndelse af dokumenter obligatorisk er omfattet af, hvis adressaten er bosiddende i en anden medlemsstat, finder kun anvendelse på forkyndelse af det indledende processkrift eller den indledende anmodning. Den ekstra beskyttelse er mindre relevant ved forkyndelsen af efterfølgende dokumenter under en retssag.

3.4. Kommunikation og udveksling af dokumenter mellem afsendende og modtagende myndigheder sker elektronisk via et decentraliseret IT-system bestående af nationale IT-systemer, der er indbyrdes forbundet ved hjælp af en sikker og pålidelig kommunikationsinfrastruktur. Det er dog også muligt at anvende alternative (traditionelle) kommunikationsmidler ved uforudsete og ekstraordinære forstyrrelser af IT-systemet.

3.5. Det fastsættes, at medlemsstaterne skal yde bistand til at lokalisere, hvor en adressat i en anden medlemsstat opholder sig, og med henblik herpå opstilles der tre forskellige muligheder:

- retslig bistand fra de myndigheder, der er udpeget af medlemsstaterne
- adgang til offentlige bopælsregistre via e-justice-portalen
- fremlæggelse af detaljerede oplysninger via e-justice-portalen om værktøjer, der kan bruges til at lokalisere personer på deres område.

3.6. Udenlandske parter i en retssag kan være forpligtet til at udpege en repræsentant i den medlemsstat, hvor sagen føres, for hvem sagens dokumenter kan forkyndes.

3.7. Proceduren i forbindelse med adressatens ret til at nægte at modtage dokumentet, hvis det ikke er affattet på eller oversat til et passende sprog, er blevet forbedret.

3.8. Forslaget forpligter de postbefordrende virksomheder til at benytte en bestemt returseddel (kvittering for modtagelsen) ved postforkyndelse af dokumenter i overensstemmelse med forordningen. Der indføres også en minimumsstandard for så vidt angår personer, som skal anses for rette »stedfortrædende modtager«, hvis den postbefordrende virksomhed ikke kan aflevere dokumentet til adressaten personligt.

⁽⁴⁾ Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 (EUT L 338 af 23.12.2003, s. 1).

⁽⁵⁾ Rådets forordning (EF) nr. 4/2009 af 18. december 2008 (EUT L 7 af 10.1.2009, s. 1).

3.9. Ved forslaget indføres elektronisk forkyndelse af dokumenter som en yderligere alternativ form for forkyndelse i overensstemmelse med forordningen.

3.10. For så vidt angår tilfælde, hvor sagsøgte ikke giver møde, indføres to væsentlige ændringer:

- a) den ret, hvorved retssagen er anlagt, vil være forpligtet til at sende et varsel om, at der er anlagt en sag, eller om at der er afsagt en udeblivelsesdom, til sagsøgtens kendte brugerkonto
- b) der er fastsat en fælles frist på to år fra afsigelsen af udeblivelsesdommen, inden for hvilken der er adgang til ekstraordinær appel med henblik på tilsidesættelse af virkningerne af, at fristen for appel til anfægtelse af anerkendelsen og fuldbyrdelsen af dommen i en anden medlemsstat er udløbet.

4. Generelle bemærkninger

4.1. EØSU bifalder Kommissionens forslag om ændring af forordningen om bevisoptagelse og forordningen om forkyndelse af dokumenter, da de letter den retlige integration i medlemsstaterne ved at fastsætte ensartede kanaler inden for deres respektive anvendelsesområder.

4.2. Begge forslag bidrager til at forbedre det retlige samarbejde i EU på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser (artikel 81 i TEUF), styrke området med frihed, sikkerhed og retfærdighed (artikel 3, stk. 2, og artikel 67 i TEUF) og fuldføre det indre marked (artikel 26 i TEUF).

4.3. Kort sagt bør vedtagelsen og anvendelsen af de lovgivningsmæssige rammer, som Kommissionen foreslår, bidrage objektivt til at nedbryde de forskellige usynlige hindringer, som direkte påvirker alle borgeres liv — både EU-statsborgere og andre personer, der bor i EU — og handelsomsætningen for de virksomheder, der driver forretning i EU.

4.4. For at sikre adgang til domstolene og en retfærdig rettergang er det vigtigt, at bestemmelserne i disse to forslag anvendes i retssager med grænseoverskridende konsekvenser, og at de begrundes behørigt.

4.5. Forslagene er også i tråd med strategien for det digitale marked inden for e-forvaltning især for så vidt angår indsatsen for at modernisere den offentlige forvaltning og opnå grænseoverskridende interoperabilitet, hvilket vil lette samspillet med borgerne.

4.6. Forslagene øger retssikkerheden og bidrager dermed til at undgå forsinkelser og unødige omkostninger for borgerne, virksomhederne og de offentlige administrationer og til at afhjælpe svaghederne i beskyttelsen af parternes processuelle rettigheder, da de har til formål at undgå, at nogen står uden forsvar i overensstemmelse med princippet om ligestilling af parterne.

4.7. Det bemærkes, at bestemmelsen om delegerede retsakter til ajourføring og ændring af bilaget til de to foreslåede forordninger ikke stemmer overens med EØSU's holdning i den henseende⁽⁶⁾. Forslaget fastsætter, at beføjelsen til at vedtage delegerede retsakter tillægges for en ubegrænset periode, på trods af kravet om at vedtagelsen af delegerede retsakter skal udføres inden for en bestemt frist.

4.8. EØSU er kort sagt af den opfattelse, at det indre markeds fri bevægelighed ikke kan udnyttes fuldt ud uden et egentligt retsomsråde.

5. Generelle bemærkninger til forordningen om bevisoptagelse

5.1. Forslaget om ændring af forordningen om bevisoptagelse har til formål at forbedre den elektroniske kommunikation mellem de berørte kompetente organer ved at gå bort fra den dyrere og mere langsommelige brug af papir og i stedet anvende videokonferencer til afgivelse af forklaringer i en anden medlemsstat, uden at dette berører parternes processuelle rettigheder.

5.2. Selv om forslaget forudsætter, at de involverede retter handler hurtigt og effektivt og nøje overholder principperne om loyalt samarbejde og gensidig anerkendelse — sidstnævnte nævnes udtrykkeligt for at undgå, at bevismaterialet afvises (betragtning 4 og artikel 18a i forslaget) — fastsættes der ingen bestemmelser i tilfælde af afslag fra den anmodede ret ved.:

⁽⁶⁾ EUT C 288 af 31.8.2017, s. 29 og EUT C 345 af 13.10.2017, s. 67.

- unødig forsinkelse
- manglende begrundelse eller
- utilstrækkelig begrundelse.

Disse forhold medfører i praksis manglende adgang til effektive retsmidler, og der bør findes en løsning for at sikre, at det ikke sker.

5.2.1. Dette er relevant for så vidt angår EU-rettens nuværende udformning, hvor det blotte afslag fra en ret, der er forpligtet til at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i en sag, den behandler, vil kunne betragtes som et alvorligt brud på statens forpligtelser ifølge EU-retten ⁽⁷⁾.

5.2.2. Den anmodede ret kan i mange tilfælde gøre alvorlige indgreb i de retsundergivnes rettigheder, hvis den ikke samarbejder ordentligt, især når det gælder midlertidig retsbeskyttelse, hvor den påberåber sig forbehold for så vidt angår national suverænitet, national sikkerhed, offentlig orden osv. (jf. artikel 4, stk. 2, TEU) eller i tilfælde af tvister som følge af forskellig processuel praksis i medlemsstaterne.

5.2.3. Sidstnævnte situation opstår f.eks. i forbindelse med »*pre-trial discovery*«, fordi artikel 23 i Haagerkonventionen af 18. marts 1970 om bevisoptagelse i udlandet i sager om civile eller kommercielle spørgsmål giver medlemsstaterne mulighed for at indføre forbehold for så vidt angår suverænitet med henblik på at afvise retsanmodninger i den forberedende fase af sagen (efter sagsanlæggelsen, men før domsforhandlingen).

5.2.4. Selv om den nugældende forordning (EF) nr. 1206/2001 ikke direkte behandler dette spørgsmål, udelukkes det fra anvendelsesområdet, således som det fremgår af Rådets erklæring nr. 54/01 af 4. juli 2001 (dok. 10571/01, s. 1).

5.2.5. Lejlighedsvis kan unødige forsinkelser skyldes den anmodede rets manglende tekniske kvalifikationer eller funktionsfejl i den teknologiske infrastruktur. For så vidt muligt at forebygge og undgå sådanne situationer bør forslaget indføre en bestemmelse om, at medlemsstaterne skal sikre, at deres retter er digitalt ajourførte, og at den teknologiske infrastruktur er egnet.

5.3. Derudover bør visse bestemmelser i forslaget konkretiseres. For eksempel fastlægges der i artikel 1, stk. 4, en restriktivt definition af »ret«, nemlig »enhver retslig myndighed i en medlemsstat, der er kompetent til at optage bevis«, i henhold til forordningen.

5.3.1. Selv om denne definition kan omfatte personer med offentlige tillidshverv (f.eks. notarer), udelukker det voldgiftsretter af privat karakter, det være sig inden for investeringsvoldgift, handelsvoldgift, forbrugervoldgift eller enhver anden voldgiftsinstans, der behandler andre områder.

5.3.2. Voldgiftsretternes store betydning for medlemsstaters handelsmæssige eller økonomiske aktiviteter — også i tredjelande — anerkendes således ikke.

5.3.3. Med hensyn til sidstnævnte kan der opstå tilfælde af *litispens* samt problemer i forbindelse med fuldbyrdelsen af afgørelser truffet af medlemsstaternes anmodede retter (f.eks. en *anti-suit injunction*), hvilket kan medføre retsikkerhed.

5.3.4. Denne restriktive definition af »ret« er ganske vist i overensstemmelse med Domstolens praksis, som normalt afviser, at voldgiftsretter af privat karakter kan have status af »ret« ⁽⁸⁾.

5.3.5. EØSU mener, at en automatisk anvendelse af Domstolens retspraksis på dette område kan medføre, at afgørelser truffet af voldgiftsretter ikke anerkendes, eller at den anmodede ret afviser at samarbejde, hvilket i visse tilfælde kan efterlade den pågældende uden retsbeskyttelse.

⁽⁷⁾ Se generaladvokat Wathelets forslag til afgørelse i sag C-416/17, Europa-Kommissionen mod Den Franske Republik, punkt 95-103.
⁽⁸⁾ F.eks. følgende sager: Nordsee, sag 102/81(1982), præmis 10-13, Eco Swiss, sag C-126/97(1999), præmis 34, Denuit og Cordier, sag C-125/04(2005), præmis 13, Gazprom, sag C-536/13(2015), præmis 36, Achmea, sag C-284/16(2018), præmis 45-49, m.fl.

5.3.6. Voldgiftsbestemmelser mellem investor og den stat, der henvises til i bilaterale investeringsaftaler, bør dog udelukkes fra denne vurdering. Det skyldes, at de er uforenelige med EU-retten og ikke har nogen retsvirkning, idet de overlapper reglerne for det indre marked og forskelsbehandler investorer i EU, jf. Domstolens praksis i »Achmea«-dommen⁽⁹⁾.

5.4. I artikel 17*b* anerkendes det, at de diplomatiske eller konsulære repræsentanter for en medlemsstat uden forudgående anmodning kan optage bevis på en anden medlemsstats område, hvor de er akkrediteret. Denne beføjelse er begrænset til frivillig afgivelse af forklaring eller afhøring af statsborgere i den medlemsstat, som de repræsenterer, i forbindelse med en retssag, hvor en ret i den pågældende medlemsstat er kompetent.

5.5. Det ville være hensigtsmæssigt at udvide disse embedsmænds retlige bistandsopgaver, der fremgår af forslaget, så de tilpasses den reelle situation i EU, navnlig inden for området for fri bevægelighed og frit ophold for medlemsstaternes statsborgere samt fri etablering af virksomheder. Følgelig kunne udenlandske statsborgere såvel som modtagerlandets statsborgere, hvis den pågældende stat tillader det, få lov til at udføre disse opgaver uden først skulle søge tilladelse herom.

5.6. EØSU er enig i, at det således er meget vigtigt at fastsætte bestemmelser om forpligtelsen til at bistå den fremsendende medlemsstat i forbindelse med adresseforespørgsler på den person, for hvem det retslige eller udenretslige dokument skal forkyndes i en anden, modtagende medlemsstat, når adressen er ukendt.

5.7. I forbindelse med forslaget søger EU's dagsorden for retlige anliggender 2020 desuden at styrke de grundlæggende rettigheder, herunder civile processuelle rettigheder.

5.8. I den henseende tager forslagens digitaliseringsforanstaltninger højde for kravene til beskyttelse af data og personoplysninger i systemet for elektronisk udveksling mellem de berørte retter, bl.a. ved at fastsætte en række foruddefineret brugere af systemet (kun retterne og medlemsstaternes judicielle myndigheder).

5.9. Selv om der formentlig bliver flere angreb på disse elektroniske infrastrukturer i fremtiden — en risiko, der kan stige yderligere ved sammenkoblingen af de pågældende computersystemer — fastsættes der ingen bestemmelser om, hvor ansvaret skal placeres, hvis cyberangreb eller fejl og nedbrud i computersystemet medfører spredning af følsomme oplysninger eller endda ødelæggelse af bevismidlerne i en retssag.

5.10. Det kan medføre alvorlige skader på de retsundergivnes rettigheder, men der findes ingen kanal til at stille de skyldige til ansvar. Det kan endda ske, at de retsundergivne selv skal bære skaderne, hvis de skyldige påberåber sig force majeure.

6. Generelle bemærkninger til forslaget til forordning om forkyndelse af dokumenter

6.1. EØSU mener, at forslaget til forordning om forkyndelse af dokumenter vil forbedre og fremskynde retssager, da det vil forenkle og sætte skub i samarbejdsmekanismerne ved forkyndelse af dokumenter. Det vil forbedre retsplejen i sager med grænseoverskridende virkninger, styrke de processuelle rettigheder i civile sager og øge den gensidige tillid medlemsstaternes retssystemer imellem.

6.2. Formålet med dette forslag er at komme den langsommelige og hyppige overskridelse af de fastsatte frister til livs — en situation, der opstår, når det er de kompetente organer, der fremsender dokumenterne — ved at gøre elektronisk forkyndelse af dokumenter obligatorisk. Sagsøgtes ret til kontradiktion styrkes ligeledes ved hjælp af forskellige målrettede tiltag fra de kompetente organer, når det gælder den usikkerhed, der følger af retten til at nægte at modtage et dokument eller udeblivelsesdomme.

6.3. Forslagets brede personelle og saglige anvendelsesområde bør bemærkes. Det omfatter både fysiske og juridiske personer og således alle erhvervsdrivende, herunder mikrovirksomheder, og tillader kun de undtagelser, der er udtrykkeligt fastsat ved artikel 1, stk. 1 og 3.

⁽⁹⁾ »Achmea«-dommen, sag C-284/16, afsagt den 6. marts 2018 (ECLI: EU:C:2018:158).

Alle sprogversioner bør afstemmes, så det er klart, at forslaget til forordning ikke kun vedrører det indledende processkrift, men også de øvrige retslige dokumenter i sagsforløbet.

6.4. EØSU bakker op om de garantier og den beskyttelse, der er fastlagt med hensyn til at benytte modtagerens »mulighed for at nægte at modtage dokumentet« samt den forpligtelse, den modtagende instans har til at oplyse herom. På den anden side er det for at sikre parterne lige rettigheder under sagen nødvendigt, at sagsøgte har fuldt kendskab til det indledende processkrift. Sprogordningen bør derfor omfatte et sprog, som adressaten forstår, eller et sprog, som er officielt på forkyndelsesstedet.

6.5. Bestemmelsen om supplerende kanaler til forkyndelse af dokumenter via post, forkyndelse foretaget direkte af retsbetjente, tjenestemænd eller andre kompetente personer i den anmodede medlemsstat samt elektronisk forkyndelse er rimelig.

6.6. Under alle omstændigheder er det vigtigt at beskytte og garantere dokumentets integritet og formål, uanset om det er retsligt eller udenretsligt.

Bruxelles, den 17. oktober 2018.

Luca JAHIER
Formand
for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg
